

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Karlem Prchalem, advokátem, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. června 2016, č. j. 33 Ad 36/2015 - 31

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Karlu Prchalovi, advokátu, se sídlem Dřevařská 25, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1.300 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) č. j. 33 Ad 36/2015 – 31 ze dne 6. června 2016, jímž byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015, č. j. X. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015 bylo žalobci doručeno dne 22. května 2015, dvouměsíční lhůta k podání žaloby tak uplynula dnem 22. července 2015, žaloba však byla podána až 18. listopadu 2015, kdy byla podána k poštovní přepravě (krajskému soudu byla doručena o den později, 19. listopadu 2015, sama žaloba je datována dnem 16. listopadu 2015).

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že „byl ... přesvědčen, že [jeho] případ je projednáván Obvodním soudem pro Prahu 5 pod č. j. 4 C 6/2015, kdy ... se k této žalobě vyjadřoval již dne 14. 6. 2015. ...

Toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 2. 2. 2015 [sic!]. Po vydání rozhodnutí ... od žalované obdržel dopis ze dne 9. 6. 2015, č. j. X1, ve kterém ... byl žalovanou ujištěn, že ... podání ze dne 26. 5. 2015 bylo postoupeno Krajskému soudu v Brně, který měl ... podnět přezkoumat.“. Podle stěžovatele měly soudy postupovat podle § 72 odst. 3 s. ř. s., tedy po zastavení občanského soudního řízení; žaloba mohla být podána do jednoho měsíce po právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, tj. „až do 3. 2. 2016 [sic!] (v návaznosti na řízení před Obvodním soudem pro Prahu 5 pod č. j. 4 C 6/2015) a tedy ... žalobu opožděně nepodal.“

[3] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poznamenala, že kasační námitky žalobce lze považovat za poněkud zmatečné, neodpovídající skutkovým zjištěním, jak je krajský soud popsal v napadeném usnesení. Námitky směřují spíše do pravomocně skončeného řízení v předcházející věci, kdy se žalobce kasační stížností domáhal zrušení usnesení krajského soudu ze dne 30. října 2015, č. j. 33 Ad 16/2015 - 32. Tato kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. ledna 2016, č. j. 7 Ads 317/2015 - 12, rovněž odmítnuta jako opožděná.

[4] Nejvyšší správní soud předesílá, že v případě odmítnutí správní žaloby přichází v úvahu toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, konkrétně nezákonnost závěru o tom, že žaloba byla opožděná.

[5] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel podal dne 18. listopadu 2015 ke krajskému soudu rukou psanou žalobu „na nepřiznání invalidity“, aniž by specifikoval napadené správní rozhodnutí a aniž by je k žalobě přiložil. Byl proto krajským soudem vyzván, aby tyto vady odstranil. V doplnění žaloby ze dne 20. března 2016 stěžovatel prostřednictvím advokáta, kterého mu mezitím ustanovil krajský soud, upřesnil, že napadá rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015, č. j. X, jímž byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 9. prosince 2014, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod. Toto rozhodnutí však bylo stěžovateli, jak správně zjistil krajský soud, doručeno dne 22. května 2015, dvouměsíční lhůta k podání žaloby tedy uplynula dnem 22. července 2015. Byla-li žaloba podána až 18. listopadu 2015, byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty a krajský soud ji v souladu se zákonem podle § 46 odst. 1 písm. b), ve spojení s § 72 odst. 1 věty první, § 72 odst. 4 a 40 odst. 2 s. ř. s., pro opožděnost odmítl.

[6] Vzhledem ke kasačním námitkám Nejvyšší správní soud ověřil, zda stěžovatel přece jen nepodal žalobu dříve. Není však tomu tak. Řízení před Obvodním soudem pro Prahu 5 (dále jen „obvodní soud“), na které stěžovatel poukazuje, bylo zastaveno usnesením tohoto soudu ze dne 2. února 2015 (!) č. j. 4 C 6/2015 - 10; právní moci nabylo 25. února 2015 (!); lze doplnit, že šlo o zastavení řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. prosince 2014, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod, a tato věc byla současně postoupena žalované k rozhodnutí o námitkách, což se pak také stalo vydáním rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015, č. j. X. Toto usnesení o zastavení řízení časově zjevně nijak nemohlo založit žalobci lhůtu 30 dnů ve smyslu § 72 odst. 3 s. ř. s., která by skončila 3. února 2016 (!), jak tvrdí stěžovatel, i kdyby byly splněny ostatní podmínky uvedené v § 72 odst. 3 s. ř. s. Jiná podání z řízení před obvodním soudem, která by snad bylo možno obsahově vyhodnotit jako žalobu proti rozhodnutí ze dne 21. května 2015, č. j. X, stěžovatel nedoložil. Ostatně i kdyby existovala, nedoložil je ani krajskému soudu. Ze spisové dokumentace naopak vyplývá, že spis zn. 4 C 6/2015 byl v souladu s usnesením obvodního soudu o zastavení řízení a postoupení věci žalované postoupen 16. března 2015, kdy ještě napadené rozhodnutí žalované neexistovalo, a ani z dalších obvodním soudem později dosílaných písemností (podání ze dne 18.

pokračování

května 2015, doručené obvodnímu soudu 20. května 2015) nelze nijak dovodit, že by snad stěžovatel podával žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2015, č. j. X.

[7] Toliko pro úplnost se poznamenává, že v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Ads 317/2015, na které poukazuje žalovaná, stěžovatel brojil proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. října 2015, č. j. 33 Ad 16/2015 - 32, kterým byla pro předčasnost odmítnuta jeho žaloba, již se domáhal „znovuzahájení řízení ve své věci“ – žaloby proti rozhodnutí žalované, která byla podána dne 6. ledna 2015 a vedena u obvodního soudu pod sp. zn. 4 C 6/2015. Je zřejmé, že stěžovatel tak znovu brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 9. prosince 2014, které však nebylo konečným, protože mohlo a mělo být napadeno námitkami. Konečné rozhodnutí o námitkách vydala žalovaná až 21. května 2015 a jediná žaloba, kterou proti němu stěžovatel podal, byla žaloba ze dne 18. listopadu 2015, kterou musel krajský soud pro opožděnost odmítnout.

[8] Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[9] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalované také, i když měla v řízení procesní úspěch, zákonem právo na náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění nezakládá.

[10] Krajský soud stěžovateli ustanovil právním zástupcem advokáta. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (návrh ve věci samé – kasační stížnost), za nějž mu náleží odměna ve výši 1.000 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč. Ustanovený zástupce není podle spisu krajského soudu plátcem daně z přidané hodnoty, výsledná částka 1.300 Kč se tedy dále nezvyšuje. Odměna bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena v přiměřené jednoměsíční lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu